

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 A 17/2019 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“) domáhá ochrany proti nečinnosti žalované při vyřizování žádosti o poskytnutí informací. Městský soud výroky I. a II. v záhlaví uvedeného usnesení zamítl žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce a výrokem III. téhož usnesení odmítl jeho návrh na vydání předběžného opatření, kterým by soud uložil žalované povinnost zdržet se všech dehonestujících i diskriminačních výroků při výkonu své funkce, které snižují důstojnost žalobce.

[2] Dne 8. 4. 2019 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena kasační stížnost žalobce (dále též „stěžovatel“) proti napadenému usnesení městského soudu.

[3] Soud posoudil kasační stížnost nejprve v rozsahu výroků I. a II. napadeného usnesení. Stěžovatel neuvedl, z jakého důvodu usnesení městského soudu napadá, kasační stížnost tedy neobsahovala všechny náležitosti podle § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Jelikož pro tento nedostatek nebylo možné v řízení o ní pokračovat, soud ji v této části v souladu s § 37 odst. 5 větou druhou s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[4] K odstranění vad kasační stížnosti soud stěžovatele nevyzýval. Soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel opakovaně podával typově totožné žaloby týkající se žádostí o informace požadovaných po žalované, ve kterých opakovaně žádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. O těchto žádostech krajské soudy rozhodovaly zpravidla shodně jako v projednávaném případě. Rovněž Nejvyšší správní soud rozhodoval o projednatelných kasačních stížnostech proti těmto rozhodnutím v nedávné době nesčetněkrát (stěžovatel se ke dni rozhodnutí obrátil na zdejší soud ve více než 260 věcech), přičemž v žádném z těchto případů nebyl stěžovatel úspěšný (viz např. rozsudky ze dne 10. 1. 2019, č. j. 10 As 325/2018 - 12; ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 As 368/2018 - 10; ze dne 17. 1. 2019, č. j. 9 As 445/2018 - 15; ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 89/2019 - 13; nebo ze dne 4. 4. 2019, č. j. 10 As 86/2019 - 13).

[5] V této situaci není povinností kasačního soudu, aby v dalším typově totožném a právně nikterak složitým řízení poučoval stěžovatele o povinnosti odstranit vady kasační stížnosti. Pokud stěžovatel „vrší“ soudní řízení (například tím, že stále dokola napadá procesní rozhodnutí soudů, přestože v právně totožných věcech již byl pravomocně vysloven závazný názor Nejvyššího správního soudu), aniž důsledně váží důvodnost svého postupu, je podle soudu správné, aby jej tížila povinnost podat projednatelnou kasační stížnost, aniž by na tuto okolnost byl soudem dále opakovaně upozorňován. Uvedené platí tím spíše, má-li stěžovatel právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. V projednávané věci se proto jeví neefektivním a formalistickým stejnému stěžovateli adresovat výzvu k odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Takový postup by ve skutečnosti znamenal, že by jej soud nadbytečně informoval o skutečnostech, o nichž objektivně musí vědět. Obdobným způsobem ostatně postupoval ve věci stěžovatele rovněž Ústavní soud v řízení vedeném pod sp. zn. IV. ÚS 2319/19. Pro úplnost soud dodává, že stěžovatel byl s výše popsaným postupem seznámen již v usneseních ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 As 121/2019 - 14, či ze dne 30. 4. 2019, č. j. 9 As 122/2019 - 16, která nabyly právní moci dne 30. 4. 2019 a dne 9. 5. 2019. V nyní posuzovaném případě tak měl stěžovatel možnost doplnit kasační stížnost až do dne vydání tohoto usnesení, avšak této možnosti nevyužil.

[6] Následně Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v rozsahu výroku III. napadeného usnesení městského soudu. Dospěl k závěru, že směřuje proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné, neboť rozhodnutí o předběžném opatření slouží k zatímní úpravě poměrů účastníků řízení a zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stane vykonatelným (§ 38 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Kasační stížnost proti takovému rozhodnutí je podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. nepřijatelná. Proto ji Nejvyšší správní soud dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[7] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, neboť nebyly splněny podmínky pro její věcné projednání. Obdobně soud postupoval ve věcech vedených pod sp. zn. 9 As 121/2019, sp. zn. 9 As 122/2019, sp. zn. 8 As 170/2019, sp. zn. 10 As 115/2019, sp. zn. 2 As 163/2019, sp. zn. 8 As 104/2019, či sp. zn. 8 As 247/2019.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla li kasační stížnost odmítnuta.

[9] Pro úplnost soud dodává, že se v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nezabýval splněním poplatkové povinnosti ani povinným zastoupením stěžovatele, neboť shora uvedené okolnosti bránily věcnému projednání návrhu a vylučovaly další postup v řízení. V takové situaci není úkolem soudu řízení dále vést, ale naopak jej bez dalšího ukončit (přiměřeně srov. rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Ans 6/2008 - 48; a ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 109/2014 - 10).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu